

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 350/2017-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom, Hlavná 17, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 154/2016 z 30. marca 2017 v spojení rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 6. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Lukáčom, Hlavná 17, Prešov, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 154/2016 z 30. marca (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 6. apríla 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva:

«Žalobou doručenou súdu dňa 26.08.2008 sa sťažovateľ domáhal, aby súd určil, že sťažovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, zapísaných na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] - zastavané plochy a nádvoria o výmere 434 m², [REDAKOVANÉ] - zastavané plochy a nádvoria o výmere 54 m² a bytového domu súpisné číslo [REDAKOVANÉ], stojaceho na [REDAKOVANÉ]. V žalobe uviedol, že na základe kúpnej zmluvy o prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam zo dňa 14.7.2005, žalovaný od sťažovateľa odkúpil nehnuteľnosti, zapísané na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ]... Ako vyplýva z článku III. kúpnej zmluvy, kúpna cena mala byť zaplatená tak, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 2.500.000,- Sk zaplatil žalovaný pri podpise zmluvy a zvyšok kúpnej ceny vo výške 6.030.000,- Sk, mal zaplatiť sťažovateľovi ako predávajúcemu do 15 dní odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, t.j. najneskôr do 26.8.2005... v prípade, ak kupujúci neuhradí druhú časť kúpnej ceny v celej výške v lehote 15 dní odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, má predávajúci právo od tejto zmluvy odstúpiť. Vzhľadom k tomu, že do dňa 21.12.2005 žalovaný nezaplatil zostatok kúpnej ceny vo výške 30.000,- Sk, sťažovateľ využil vyššie citované ustanovenie kúpnej zmluvy a od zmluvy odstúpil listom zo dňa 21.12.2005, doručeným žalovanému dňa 22.12.2005. Žalovaný zvyšok kúpnej ceny vo výške 30.000,- Sk doplatil až dňa 21.12.2005.

Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Namietal, že údajné odstúpenie od zmluvy malo byť žalovanému doručené v čase, keď už celá kúpna cena bola zaplatená, pretože žalovaný zaplatil zvyšných 30.000,- Sk dňa 21.12.2005 a teda sťažovateľ už nemal právo odstúpiť od

zmluvy. Žalovaný popieral, že by mu bolo doručené nejaké odstúpenie od zmluvy od sťažovateľa.

Okresný súd Prešov vo veci rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom č. k. 13 C 211/2008 - 62 z 25.02.2009 tak, že žalobu zamietol... Súd prvej inštancie... uviedol, že v konaní bolo preukázané, že sťažovateľ nedoručil toto odstúpenie od zmluvy žalovanému. Z dôkazov vykonaných v konaní mu vyplýva, že odstúpenie od zmluvy prevzala zrejme manželka žalovaného...

Voči rozsudku Okresného súdu Prešov z 25.02.2009 č. k. 13 C 211/2008 - 62 podal sťažovateľ odvolanie...

Krajský súd v Prešove príslušný na rozhodnutie o odvolaní zistil, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné a rozsudkom z 09.09.2009 sp. zn. 3 Co 85/2009 rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 13 C 211/2008 - 62 z 25.02.2009 potvrdil... Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie správne vychádzal zo skutkového zistenia, že list - zásielka zo dňa 21.12.2005, bola síce adresovaná žalovanému... ale bola doručená tretej osobe (zrejme manželke žalovaného) a nie žalovanému... Za takejto dôkaznej situácie vo vzťahu ku žalovanému ako kupujúcemu chýba existencia hmotnoprávného úkonu predávajúceho ako prejavu vôle adresovanému druhému účastníkovi zmluvného vzťahu smerujúceho k odstúpeniu od zmluvy...

Podľa odvolacieho súdu sťažovateľ v konaní nepreukázal, aby list zo dňa 21.12.2005 sa dostal do dispozičnej sféry žalovaného, hmotnoprávny úkon - odstúpenie od zmluvy nebol spôsobilý vyvolať u žalovaného účinné odstúpenie od zmluvy. Pre nepreukázanie účinného odstúpenia od zmluvy nedošlo ani k zrušeniu zmluvy, táto je naďalej platná, a preto nie je dôvodné vyhovieť žalobe o určenie vlastníctva sťažovateľa k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 14.07.2005.

Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove z 09.09.2009 sp. zn. 3 Co 85/2009 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. IV. ÚS 403/2010 zo dňa 3. marca 2011, rozhodol takto: „1. Základné právo [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3 Co 85/2009 z 9. septembra 2009, porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3 Co 85/2009, z 9. septembra 2009, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie...

Okresný súd Prešov vec opätovne prejednal a... rozsudkom z 26.10.2011, č. k. 13 C 199/2011 – 57, žalobu sťažovateľa opätovne zamietol, pričom v odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol:

„Prvostupňový súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu o potrebe aplikovania tohto ustanovenia v danom spore. Rovnako prvostupňový súd poukazuje na to, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky na toto ustanovenie poukázal vo svojom rozhodnutí“.

„Prvostupňový súd navyiac uvádza, že v ustanovení § 497 je upravená možnosť dojednania odstúpeného pre prípad odstúpenia od zmluvy. Ustanovenie § 497 nezakladá možnosť odstúpenia od zmluvy, táto možnosť vyplýva už z § 48 Občianskeho zákonníka. Ust. § 497 dáva účastníkom zmluvy právo pre prípad dojednaného odstúpenia od zmluvy dojednať aj odstúpené. Ďalšia úprava (druhá veta) tohto ustanovenia je všeobecná a vzťahuje sa na všetky prípady odstúpenia od zmluvy (či s odstúpeným alebo bez neho).

Dojednanie odstúpeného pre prípad odstúpenia od zmluvy je prísnejším zmluvným dojednaním ako len samotná možnosť odstúpenia od zmluvy. V prípade odstúpenia od zmluvy zmluva odstúpením zaniká, účastníci majú len povinnosť vrátiť si všetko čo podľa zmluvy plnili. V prípade odstúpenia od zmluvy, kde bolo dojednané odstúpené, účastník ktorý odstúpuje musí navyiac zaplatiť odstúpené - dojednanú finančnú čiastku. Pokiaľ teda ust. § 497 nedáva možnosť odstúpiť od zmluvy účastníkovi po prijatí čiastočného plnenia ani keď by bol ochotný poskytnúť odstúpené, o to viac musí platiť v prípadoch, kedy odstúpené dojednané nebolo“.

Voči rozsudku Okresného súdu Prešov z 26.10.2011 č. k. 13 C 199/2011 - 57 podal sťažovateľ odvolanie. Nesúhlasil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a v odôvodnení odvolania okrem iného uviedol, že súd prvej inštancie vyložil aplikáciu § 497 ObčZ v uvedenej právnej veci ústavne nekonformným spôsobom, ktorý je v príkrom rozpore s ustálenou súdnou praxou a svoju úvahu, že druhá veta ust. § 497 ObčZ je všeobecná a vzťahuje sa na všetky prípady odstúpenia od zmluvy (či s odstúpeným alebo bez

neho) neoprel o žiadny prípad z doterajšej rozhodovacej praxe, pričom práve opak je pravdou a právny názor samosudcu je očividným a neodôvodneným, či nespravodlivým vybočením z ustálenej judikatúry, avšak bez rozumného základu.

Krajský súd v Prešove výzvou z 30.07.2012, v konaní o odvolaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 10/2012, doručenou sťažovateľovi dňa 01.08.2012 vyzval účastníkov konania k prípadnému vyjadreniu sa k odlišnému právnemu posúdeniu veci v zmysle § 213 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb., k možnému použitiu ust. § 3 zákona č. 60/1964 Zb. s odôvodnením, že „odvolací súd zostáva názor, že pre posúdenie danej veci z hľadiska ust. § 3 ods. 1 zákona č. 60/1964 Zb. Občianskeho zákonníka je významná výška nezaplatenej kúpnej ceny, dĺžka omeškania, skutočnosti nasvedčujúce tomu, že v dôsledku mimoriadnych okolností žalovaný nemohol svoj dlh splniť, alebo že dodatočne povinnosť splnil a za toho stavu sa výkon práva žalobcu môže javiť ako jeho zneužitie“.

„Odvolací súd v zmysle § 213 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku preto vyzýva účastníkov konania k prípadnému vyjadreniu sa k odlišnému právnemu posúdeniu veci k trovám konania“...

Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3 Co 10/2012 z 24.10.2012 potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 13 C 199/2011 z 26.10.2011...

Voči rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 10/2012 z 24.10.2012 podal sťažovateľ dovolanie... Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2 Cdo 119/2013 z 28.11.2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24. októbra 2012 sp. zn. 3 Co 10/2012 a rozsudok Okresného súdu Prešov z 26. októbra 2011 č. k. 13 C 199/2011-57 a vec vrátil Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie...

Súd prvej inštancie na ústnom pojednávaní konanom dňa 27.03.2015 vec opätovne prejednal a (v poradí tretím) rozsudkom č. k. 13 C 199/2011-421 z 27.03.2015 rozhodol tak, že žalobu sťažovateľa opätovne zamietol.

Proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 13 C 199/2011-421 z 27.03.2015, podal sťažovateľ dňa 22.06.2015 odvolanie.

O odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 13 C 199/2011-421 z 27.03.2015 a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Krajský súd odôvodnil rozsudok sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016 takto:

„Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.). Len pre zdôvodnenie dodáva:

Podľa ust. § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

Účastníci zmluvného vzťahu si môžu právo na odstúpenie od zmluvy dojednať, ak oprávnenie odstúpiť od zmluvy nie je založené zákonom. Môžu tak urobiť:

- a) priamo v uzavretej zmluve (na tej istej listine),*
- b) v rámci iného zmluvného dojednania,*
- c) v samostatnej dohode.*

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že ak odporca poslednú časť kúpnej ceny uhradil 21.12.2005 (suma 30.000 Sk bola pripísaná na účet navrhovateľa v banke č. 1. 10 spisu), navrhovateľom deklarované právo na odstúpenie od zmluvy zásielkou doručenou odporcovi 22.12.2005 malo byť vykonané (dôjdením prejavu vôle odporcovi) až po úplnom uhradení kúpnej ceny v celej výške. Preto v kúpnej zmluve dojednané právo navrhovateľa odstúpiť od kúpnej zmluvy, úhradou celej kúpnej ceny (splnením dlhu 21.12.2005) zaniklo (§ 578 Občianskeho zákonníka) a navrhovateľ už (neskôr) od zmluvy odstúpiť oprávnený nebol.

Právo - odstúpiť od zmluvy totiž zaniká pokiaľ dôjde k naplneniu jeho zmyslu (účel). V danom prípade bola záväzková povaha kúpnej zmluvy úhradou celej kúpnej ceny dňa 21. 12. 2005 dokonaná, a preto právo navrhovateľa pre nezaplatenie kúpnej ceny od nej odstúpiť naplnením jeho účelu zanikla. Naplnením účelu, t. j. úhradou dlhu už nemožno (neskôr) úspešne odstúpiť od zmluvy po tom, čo záväzok uhradiť kúpnu cenu v dohodnutom termíne, na ktorého splnenie bola možnosť odstúpenia od zmluvy viazaná zanikol, hoci aj oneskoreným plnením. Po úplnom zaplatení dlhu je totiž logické, že právo odstúpiť od zmluvy už splnilo svoj účel a nezabezpečuje žiadnu povinnosť.

V dôsledku nespochybnených skutkových zistení týkajúcich sa zániku práva na odstúpenie od zmluvy, súd prvého stupňa správne na vec aplikoval ustanovenie § 578 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého práva aj povinnosti zaniknú uplynutím času, na ktorý boli obmedzené. V danom prípade bola záväzková povaha kúpnej zmluvy úhradou celej kúpnej ceny dňa 21.12.2005 dokonaná, a preto právo navrhovateľa pre nezaplatenie kúpnej ceny od nej odstúpiť naplnením jeho účelu zanikla. Naplnením účelu, t.j. úhradou dlhu už navrhovateľ nemohol (neskôr) úspešne odstúpiť od zmluvy potom, čo záväzok uhradiť kúpnu cenu v dohodnutom termíne, na ktorého splnenie bola možnosť odstúpenia od zmluvy viazaná zanikol, hoci aj oneskoreným plnením.

Vzhľadom na takéto skutkové zistenia potom súd prvého stupňa opodstatnenie na vec aplikoval ustanovenie § 48 ods. 1, § 45 ods. 1, § 578 a § 610 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, a preto ani dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. nie je daný.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že odporca má voči navrhovateľovi aj záväzok rovnajúci sa výške úrokov z omeškania z dlžnej sumy (41,50 Eur), a preto zaplatením poslednej splátky 30 000 Sk dňa 21.12.2005, záväzok nezanikol, odvolací súd uvádza, že ide o nové tvrdenie, resp. skutočnosti neuplatnené v prvostupňovom konaní.

Odvolací súd stotožňujúc sa so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ po dodatočnom hoci oneskorenom uhradení zvyšnej kúpnej ceny už ani oprávnený odstúpiť od kúpnej zmluvy nebol, nepovažoval odvolací súd ďalšie navrhovateľom v odvolaní uvádzané odvolacie námietky v zmysle vyššie uvedeného záveru za právne významné.

Na záver tohto rozhodnutia odvolací súd nad rámec odvolacieho konania poznamenáva, že úroky z omeškania súvisiace s oneskorenou úhradou kúpnej ceny (41,50 Eur, t. j. z dlžnej sumy 30 000 Sk od 27.08.2005 do 21.12.2005) neboli obsahom dohody o odstúpení od kúpnej zmluvy, a preto odporca ani nemá voči navrhovateľovi záväzok rovnajúci sa výške úrokov z omeškania z dlžnej sumy. V danom prípade bola záväzková povaha kúpnej zmluvy úhradou zvyšku kúpnej ceny dňa 21.12.2005 dokonaná. Opačný výhľad pripúšťajúci právo navrhovateľa odstúpiť od zmluvy aj po úplnej úhrade (zániku) zabezpečovacieho dlhu (keďže si možno len ťažko predstaviť, žeby kupujúci v prípade omeškania so zaplatením kúpnej ceny, keď tento záväzok z dojednania nevyplýva, mal počítať s tým, že predávajúci môže i po dodatočnom splnení záväzku kedykoľvek od uzavretej zmluvy odstúpiť) by bol v rozpore so správnym účelom a zmyslom dojednania

o odstúpení od zmluvy. Účelom predmetného dojednania bolo totiž nepochybne zabezpečiť kupujúcemu riadnu úhradu celej kúpnej ceny, a preto zaplatením zvyšku kúpnej ceny 21.12.2005 právo odstúpiť od zmluvy už splnilo svoj účel a nezabezpečuje žiadnu (ďalšiu) povinnosť. Nie sú nim zabezpečené ani žiadne ďalšie nároky, a teda nezabezpečuje ani nároky spojené s omeškaním.

S prihliadnutím na vyššie uvedený záver o zániku oprávnenia navrhovateľa odstúpiť od zmluvy a v odvolaní nastolené právne otázky: „či spôsobuje uhradenie kúpnej ceny po dohodnutej lehote zánik záväzku - kúpnej zmluvy a zánik možnosti odstúpenia od zmluvy, ktoré v nej bolo dohodnuté pre prípad oneskoreného zaplatenia kúpnej ceny“, odvolací súd nepovažoval za otázky zásadného právneho významu odôvodňujúce podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. pripustenie dovolania.

Za takého stavu odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa vo veci samej podľa § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil. V podrobnostiach je potrebné odkázať na skutkové i právne závery uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa...

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016, podal sťažovateľ dovolanie.

Sťažovateľ v dovolaní o.i. namietal, že odvolací súd nedal žiadnu odpoveď na jeho námietky uvedené v odvolaní, ktoré považoval sťažovateľ za kľúčové, a to že:

- Tvrdenie súdu prvej inštancie, že bolo povinnosťou žalobcu dokázať svoje tvrdenie, že odoslal žalovanému odstúpenie od kúpnej zmluvy, je irelevantné a nemá absolútne žiadnu oporu v zákone. O tom svedčí nakoniec aj to, že toto tvrdenie súd prvej inštancie neodôvodnil citáciou žiadneho zákona alebo iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu.

- Za irelevantnú je ďalej potrebné považovať aj námietku súdu prvej inštancie, že žalobca počas troch rokov túto skutočnosť (odstúpenie od kúpnej zmluvy) nikde inde netvrdil a ani nespomenul, keďže to nebolo povinnosťou žalobcu a ani v tomto prípade súd prvej inštancie neuviedol, na základe akého zákonného ustanovenia, resp. všeobecne záväzného právneho predpisu, k takejto úvahe súd prvej inštancie dospel.

- Ak by sme pripustili úvahu súdu prvej inštancie, že je povinnosťou odosielateľa zásielky preukázať, čo bolo obsahom zásielky, malo by to za následok nemožnosť odstúpenia od zmluvy, príp. nastúpenia účinkov iného právneho úkonu.

- Sťažovateľ práve naopak poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho súdu ČR, Ústavného súdu SR a ESLP, a to na:

- uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 3/2011 z 27.02.2012

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30 Cdo 2595/2013 z 19.08.2014

- rozsudok ESLP zo 06.12.2005 vo veci Hornáček proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 65575/01

Ďalej sťažovateľ v dovolaní uviedol, že za nepreskúmateľný a zmätočný je potrebné považovať dovolaním napadnutý rozsudok aj v časti týkajúcej sa aplikácie ust. § 48 ods. 1 ObčZ a nakoniec aj aplikácie § 578 a § 610 ObčZ, keďže odvolací súd nijako neodôvodnil odvolacie námietky sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní, ktoré považoval sťažovateľ za kľúčové, a to že:

- Odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy bolo medzi jej účastníkmi (sťažovateľom a žalovaným) dohodnuté ako sankcia za porušenie dohodnutej povinnosti - zo strany kupujúceho zaplatiť druhú časť kúpnej ceny predávajúcemu v dohodnutej výške a čase, bez akýchkoľvek ďalších podmienok.

- Pokiaľ sťažovateľ svoje právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy využil z dôvodu porušenia povinnosti vyplývajúcej z kúpnej zmluvy zo strany kupujúceho, vznikol medzi účastníkmi nový právny vzťah, ktorý už nemá vo vzťahu k pôvodnému zabezpečovaciemu záväzku akcesorickú povahu a na existencii ktorého nemá zánik zabezpečovacieho záväzku vplyv.

Odvolací súd nijako neodôvodnil ani to, prečo nepovažoval za relevantnú ustálenú judikatúru, na ktorú sťažovateľ poukazoval vo svojom odvolaní, resp. neodôvodnil jej irelevantnosť, a to:

- rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. M Cdo 264/02 z 26.02.2004,

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 131/2003 z 25.06.2003,

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 2720/2011 z 19.10.2011,

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23 Cdo 484/2009 z 28.04.2009,

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 182/2001 z 25.06.2002,

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32 Odo 1113/2003 z 30.11.2004,

- rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 234/2010 z 02.04.2011.

Podľa sťažovateľa, aj keď žalovaný uhradil sťažovateľovi dňa 21.12.2005 zvyšok 2. časti kúpnej ceny - sumu vo výške 995,82 EUR (30.000,- Sk), s poukazom na ust. § 121 ods. 1, a 3 ObčZ, však zo strany žalovaného ako kupujúceho nedošlo k splneniu si povinnosti - úhrady dlhu, pretože žalovaný bol povinný uhradiť sťažovateľovi okrem kúpnej ceny aj úrok z omeškania z dlžnej sumy 995,82 EUR za obdobie od 27.08.2005 do 21.12.2005, a to sumu vo výške 41,50 EUR (13 % ročne, keďže podľa sťažovateľa sa medzi ním ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim jedná o obchodnoprávny vzťah).

Pokiaľ teda žalovaný (kupujúci) k 22.12.2005 nemal voči sťažovateľovi uhradený aj úrok z omeškania z dlžnej sumy 995,82 EUR za obdobie od 27.08.2005 do 21.12.2005, neobstojí preto tvrdenie všeobecných súdov, že dlh žalovaného voči sťažovateľovi k 21.12.2005 zanikol a že sťažovateľ tak nemohol dňa 22.12.2005 od predmetnej kúpnej zmluvy odstúpiť, a to aj s poukazom na neuhradený zákonný úrok z omeškania zo strany žalovaného...

Najvyšší súd SR rozhodol o dovolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016, sťažnosťou napadnutým uznesením sp. zn. 2 Cdo 154/2016 z 30.03.2017 tak, že dovolanie odmietol.

Porušovateľ v odôvodnení uznesenia poukázal na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016 s tým, že: „po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016“...

Ústavný súd SR v odôvodnení nálezu sp. zn. IV. ÚS 403/2010 z 03. marca 2011, ktorým bol v posudzovanej veci zrušený prvý rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 85/2009 z 09.09.2009, okrem iného uviedol, cit.:

„Ústavný súd sa nemôže stotožniť s tvrdeniami a závermi krajského súdu vyslovenými v jeho napadnutom rozsudku sp. zn. 3 Co 85/2009 z 9. septembra 2009, ktoré sa týkali hodnotenia dôkaznej situácie vo vzťahu k tomu, čo predstavuje „dispozičná sféra žalovaného“ a spájanie tejto skutočnosti výlučne so statusom účastníka právneho vzťahu (kúpnej zmluvy). Krajský súd (rovnako ako súd prvostupňový) sa totiž vôbec nezaoberal podriadením skutkového stavu pod príslušné ustanovenia príslušného právneho predpisu (subsumpcia), v tomto prípade § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Prejav

vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde“, a absolútne opomenul zaujať stanovisko k aplikácii § 497 Občianskeho zákonníka, ktorým argumentoval v spojení s § 517 Občianskeho zákonníka a na ktoré vo svojom vyjadrení zo 4. septembra 2008 a z 27. apríla 2009 poukázal právny zástupca žalovaného. Takýto nedostatok interpretácie právnej normy, ktorý nezodpovedá všeobecne akceptovaným všeobecným štandardom, je ústavne neakceptovateľný“.

„Keďže ústavný súd rozhodol, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 85/2009 z 9. septembra 2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru... zároveň rozhodol aj o zrušení označeného rozsudku a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie... V ďalšom konaní bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vo vzťahu k výkladu a aplikácii § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka uvedeným v časti II tohto nálezu...ktorý korešponduje so všeobecne akceptovaným výkladom tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka uplatňovaným v stabilizovanej judikatúre všeobecných súdov; povinnosťou krajského súdu bude najmä odstrániť vytýkané nedostatky a rešpektovať pritom relevantné ústavné princípy“.

Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 403/2010 z 03. marca 2011, teda vyplýva, že všeobecný súd je viazaný právnym názorom ústavného súdu k aplikácii § 45 ods. 1 ObčZ.

Ak potom odvolací súd v rozsudku sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016 uviedol, že: „Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym závermi súdu prvého stupňa obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na ne odkazuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.)..., s poukazom na to, že vo vzťahu k výkladu a aplikácii § 45 ods. 1 ObčZ, súd prvej inštancie uviedol: „V danom prípade treba prisvedčiť tvrdeniu navrhovateľa, že zásielka doručovaná odporcovi prostredníctvom EMS dňa 22.12.2005, bez ohľadu na jej obsah, mu bola doručená riadne. Podľa všeobecne akceptovaného výkladu v zmysle ust. § 45 ods. 1 OZ totiž prejav vôle (právny úkon) pôsobí voči neprítomnému adresátovi vtedy, keď sa dostane do sféry jeho dispozície. Tým sa rozumie, že adresát nadobudol konkrétnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle (napr. prejav vôle obsiahnutý v liste, telegrame atď. bol doručený do bytu adresáta či do jeho poštovej schránky). Nevyžaduje sa, aby sa adresát zároveň s obsahom prejavu vôle

oboznámil (porovnaj O. žehlička, J. Švestka, M. Škárová a kol.: *Občanský zákonník: komentár*, 9. vydání, Praha: C.H.Beck, 2004, s. 268). To znamená, že ak je právny úkon (prejav vôle) doručený na adresu určenú (prejavenú) jeho adresátom v súvisiacom dvojstrannom právnom úkone, je doručený riadne. Iný výklad doručovania (smerovania) ďalších prejavov vôle súvisiacich s už realizovaným dvojstranným právny úkonom, vyžadujúci prípadne aj ďalšiu aktivitu adresáta na oboznámenia sa s ich obsahom (ktorú odosielateľ už ovplyvniť nevie), by bol totiž neprimeraný a nespravodlivý. Pokiaľ teda zásielku adresovanú odporcovi a doručovanú do miesta jeho pobytu prijala manželka (v zastúpení), táto sa tak nepochybne dostala do dispozičnej sféry odporcu...“

s tým, že ďalej súd prvej inštancie uviedol, že:

- „Pochybnosti však zostávajú o obsahu doručenej zásielky. Odporca okrem vyššie uvedenej námietky, že to bol práve on, ktorý zásielku prevzal, popieral aj, že by sa malo jednať o odstúpenie od zmluvy.“

- „Pokiaľ teda navrhovateľ tvrdí, že od zmluvy riadne odstúpil, musí túto skutočnosť, vrátane obsahu tohto úkonu (prejavu vôle), aj preukázať. Dôkazné bremeno preukázania týchto skutočností preto zaťažuje jeho... z vyššie uvedeného je nesporné, že rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil protirečivý a navzájom si odporujúci výklad a aplikáciu § 45 ods. 1 ObčZ súdom prvej inštancie, je v rozpore s relevantnými ústavnými princípmi vo vzťahu k výkladu a aplikácii cit. ust. § 45 ods. 1 ObčZ...“

Čo sa týka druhého dôvodu, pre ktorý bola žaloba sťažovateľa zamietnutá, a to s odôvodnením, že právo sťažovateľa odstúpiť od uzavretej kúpnej zmluvy, (ktoré odstúpenie malo dôjsť do sféry dispozície žalovaného dňa 22.12.2005), z dôvodu splnenia dlhu zo strany žalovaného - úhradou celej kúpnej ceny (aj keď z omeškaním) dňa 21.12.2005 zaniklo, a že sťažovateľ už neskôr od zmluvy odstúpiť oprávnený nebol, sťažovateľ uvádza, že aj takáto aplikácia a výklad § 48 ods. 1 ObčZ je zo strany všeobecných súdov ústavne neakceptovateľná, keďže porušuje princíp právnej istoty „pacta sunt servanda“, ktorý je všeobecným právnym princípom a ktorý v rovine ústavnoprávnej tvorí neopomenuteľný atribút materiálneho právneho štátu...

Účastníci predmetnej kúpnej zmluvy si pre prípad porušenia povinnosti zo strany kupujúceho - ak tento nezaplatí 2. časť kúpnej ceny v dohodnutej výške a lehote, dojednali

sankciu - právo predávajúceho od kúpnej zmluvy odstúpiť, pričom ako sankciu za porušenie tejto povinnosti zo strany kupujúceho si mohli účastníci dohodnúť aj zmluvnú pokutu...

Zmluvnou pokutou môžu byť zaistené povinnosti obidvoch účastníkov zmluvy, prípade iba niektorého z nich alebo iba niektorej z povinnosti.

Podľa sťažovateľa na jeho právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy z dôvodu, že žalovaný ako kupujúci porušil zmluvnú povinnosť a neuhradil sťažovateľovi ako predávajúcemu 2. časť kúpnej ceny v dohodnutej výške a lehote, je preto potrebné nazerať ako na právo sťažovateľa na sankciu, napr. na zmluvnú pokutu, na ktorú má sťažovateľ nárok z dôvodu, že kupujúci porušil svoju povinnosť, vyplývajúcu pre neho z predmetnej kúpnej zmluvy...

Najvyšší súd ČR v rozsudku sp. zn. 33 Cdo 1216/2010 z 31.08.2011 okrem iného uviedol: „Odstoupení od smlouvy, ať již ze zákona nebo na základě ujednání účastníků (§ 48 odst. 1 obč. zák.), bez zřetele na to, zda k odstoupení (majícímu za následek zrušení smlouvy, § 48 odst. 2 obč. zák.) dojde jednostranným úkonem nebo na základě dohody účastníků, nemůže být porušením smluvní povinnosti, nýbrž ide o výkon práva.“...

S poukazom na vyššie uvedenú judikatúru vo vzťahu k zmluvnej pokute a právu na odstúpenie od kúpnej zmluvy v zmysle § 48 ods. 1 ObčZ ako k sankciám za porušenie povinnosti vyplývajúcich zo zmluvy, má sťažovateľ za to, že ak v posudzovanej veci došlo zo strany žalovaného k porušeniu zmluvy (neuhradeniu druhej časti kúpnej ceny v celej výške v lehote 15 dní odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ktorý vklad bol povolený dňa 11.08.2005), vzniklo tým sťažovateľovi - márnym uplynutím lehoty 15 dní odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, právo na odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy. Tým, že žalovaný doplatil celú druhú časť kúpnej ceny dňa 21.12.2005, tzn. po uplynutí dohodnutej lehoty, ktorá uplynula dňa 26.08.2005, právo sťažovateľa na odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy nezaniklo...

Všeobecné súdy si teda svojvoľne vyložili dojednanie v kúpnej zmluve - právo predávajúceho odstúpiť od kúpnej zmluvy v prípade, ak kupujúci neuhradí 2. časť kúpnej ceny v celej výške v dohodnutej lehote, konkrétne odvolací súd, ktorý uviedol, že „účelom predmetného dojednania bolo totiž nepochybne zabezpečiť kupujúcemu (správne zrejme predávajúcemu) riadnu úhradu celej kúpnej ceny, a preto zaplatením zvyšku kúpnej ceny

21.12.2005 právo odstúpiť už splnilo svoj účel a nezabezpečuje žiadnu (ďalšiu) povinnosť“, a popreli tak sťažovateľovi právo uplatniť si voči žalovanému ako kupujúcemu sankciu za porušenie (nesplnenie) tejto podmienky, a to právo sťažovateľa ako predávajúceho odstúpiť od predmetnej kúpnej zmluvy z dôvodu, že kupujúci dohodnutú podmienku nespĺnil.

Účastníci kúpnej zmluvy - sťažovateľ (predávajúci) a žalovaný (kupujúci), si mohli predsa sankciu za porušenie zmluvnej povinnosti zo strany kupujúceho v prípade neuhradenia 2. časti kúpnej ceny v celej výške v dohodnutej lehote dohodnúť aj v inej forme, napríklad vo forme zmluvnej pokuty, ktorá by bola splatná napr. v lehote 10 dní odo dňa doručenia výzvy predávajúceho kupujúcemu. Ani v takomto prípade (tak ako aj v prípade práva na odstúpenie od kúpnej zmluvy), by vzniknutý nárok predávajúceho na zmluvnú pokutu za nesplnenie si povinnosti zo strany kupujúceho nezanikol z dôvodu úhrady 2. časti kúpnej ceny s omeškaním.

K porušeniu ústavou zaručených práv v tomto smere dochádza neprípustným, resp. formalistickým výkladom, ktorý odoprie autonómne prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré strany takýmto prejavom zamýšľali. Všeobecný súd preto nemôže v súdnom konaní posudzovať vec spôsobom, ktorý nerešpektuje vôľu strán a ich zmluvnú slobodu, ako základný pilier súkromného práva. Právny úkon je potrebné vykladať s prihliadnutím na vzájomné vzťahy jednotlivých do úvahy pripadajúcich argumentov.

Na základe vyššie uvedených úvah sú potom závery všeobecných súdov o nemožnosti sťažovateľa odstúpiť od kúpnej zmluvy svojvoľné a zasahujú tak aj do ústavnej ochrany vlastníckeho práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Všeobecné súdy nerešpektovaním platnej kúpnej zmluvy, ktorá je rovnako a bezpodmienečne záväzná pre obe strany a túto záväznosť stratí len spôsobom vyplývajúcim zo zmluvy alebo zo zákona, tak flagrantne porušili zásadu „pacta sunt servanda“, ktorá je jednou z hlavných zásad vyplývajúcich z čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a je považovaná za najvyššiu prirodzenú právnu normu, od ktorej je odvodzované všetko právo...

Čl. 46 ods. 1 ústavy a Čl. 36 ods. 1 listiny je vyjadrením základného práva domáhať sa súdnej ochrany. Tento článok ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, príslušných na poskytovanie právnej ochrany a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na

súdnu a inú právnu ochranu. Zároveň je v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy možné domáhať sa práv podľa čl. 46 Ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú, pričom však v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy musí byť výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v súlade s ústavou a súčasne v zmysle čl. 154c ods. 1 ústavy majú príslušné medzinárodné zmluvy, vrátane Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd (I. ÚS 22/03).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných právnych predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Súd musí vykladať a používať ustanovenia Civilného sporového poriadku a ďalších zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu s cieľom poskytnúť materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov [(§ 1 OSP), obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07].

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením veci možno hovoriť spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu

a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Zákony vymedzujú základnú štruktúru, v rámci ktorej sa realizujú slobodné aktivity. Pokiaľ sú neisté hranice zákonných požiadaviek, t.j. pokiaľ nie sú rešpektované legitímne očakávania založené na zákone, je neistá aj sloboda. Preto je ochrana legitímneho očakávania integrálnou súčasťou vlády práva.

Postup všeobecného súdu, ktorý aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov, v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať za postup arbitrárny. V danom prípade sú odvolacím súdom uplatnené právne názory pri výklade § 45 ods. 1 ObčZ a § 48 ods. 1 ObčZ výrazom zjavného a neodôvodneného vybočenia zo štandardu výkladu, ktorý je súdnou praxou rešpektovaný, ktoré zakladajú neprijateľné ústavnoprávne konzekvencie, pretože neprípustné postihujú základné práva a slobody. Sú v rozpore s verejne zdieľanými zásadami spravodlivosti, pretože takýto výklad právnej normy predstavuje nepredvídateľnú interpretačnú ľubovôľu. Takýto postup je aj zásahom do princípu právnej istoty, ako súčasť právneho štátu, podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Obsahom práva na súdnu a inú právnu ochranu je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu alebo inú právnu ochranu.

K porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 36 odst. 1 listiny dôjde v prípade, keď závery súdu, ktorý rozhodol vo veci, vybočujú z ustálenej judikatúry všeobecných súdov zásadným, pre sťažovateľa celkom nepredvídateľným spôsobom.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, musí byť v súlade s touto ústavou.

Odôvodnenie označeného sťažnosťou napádaného rozhodnutia porušovateľa z 30.03.2017 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove zo 06.04.2016, nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorej je, aj s ohľadom na ustanovenie čl. 152 ods. 4 ústavy Slovenskej republiky,

povinnosťou všeobecných súdov vykladať právne predpisy spôsobom ústavne konformným, a to hlavne vtedy, keď jednoznačné znenie normatívneho textu vylučuje jeho interpretáciu iným spôsobom.

S odkazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie porušovateľa a všeobecných súdov je hrubým porušením kogentnej normy obsiahnutej v ustanovení § 45 ods. 1 a § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a nedá sa kvalifikovať ináč ako svojvoľná aplikácia jednoduchého práva a tým aj porušenie základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takéto odlišné ponímanie normatívneho textu je preto treba považovať za prejav arbitrárnosti. Takýmto postupom sa porušovateľ a všeobecné súdy okrem iného, dopustili aj ľubovôle, zakázanej v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné práva [redacted]... vlastníť majetok, podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 154/2016 z 30.03.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016, porušené boli.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 154/2016 z 30.03.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 250/2015 zo 06.04.2016 a rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 13 C 199/2011 z 27.03.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [redacted] trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 €...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 199/2011 z 27. marca 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) bola zamietnutá žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom v žalobe uvedených nehnuteľností.

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

O dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým znesením tak, že dovolanie odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uvádza: *«Dovolateľ dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné. V danej veci by preto dovolanie bolo prípustné, len ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo: nepreukázaná bola tiež vada konania žalobcom namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), ktorú vyvodzoval z nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatok odôvodnenia.*

... Dovolací súd v súvislosti s touto námietkou odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzi ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

... Vzhľadom na námietky žalobcu najvyšší súd opätovne uvádza, že za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nebolo možné považovať nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne vyhodnotenie dôkazov, nevykonanie navrhovaných dôkazov, ktoré nedostatky žalobca považuje za vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Najvyšší súd v tomto smere poukazuje na R 37/1993 a R 42/1993, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

... Ostatné námietky žalobcu smerovali k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom a rovnako súdom prvej inštancie, dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci ako dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. prípustnosť dovolania nikdy nezakladalo (viď R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa dovolací súd týmito námietkami žalobcu nemohol zaoberať.

... Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p, preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesné neprípustné.»

Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil a dospel ku záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné. Procesnú neprípustnosť dovolania v napadnutom uznesení odôvodnil, pričom ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu

o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo.

Ústavný súd konštatuje, že napriek tomu, že sťažnosť sťažovateľa je pomerne rozsiahla, vo vzťahu ku tvrdenému namietanému porušeniu označených práv uznesením najvyššieho súdu nie je ničím odôvodnená a ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že najvyšší súd otázku prípustnosti dovolania posúdil nesprávne.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd preskúmal aj rozsudok krajského súdu, pričom za relevantnú považuje túto časť jeho odôvodnenia:

«Podľa ust. § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka, od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté.

Účastníci zmluvného vzťahu si môžu právo na odstúpenie od zmluvy dojednať, ak oprávnenie odstúpiť od zmluvy nie je založené zákonom. Môžu tak urobiť:

- a) priamo v uzavretej zmluve (na tej istej listine),*
- b) v rámci iného zmluvného dojednania,*
- c) v samostatnej dohode.*

Pre dohodu o odstúpenie od zmluvy je podstatné, aby prejav vôle obidvoch účastníkov (písomný) smeroval k dojednaniu možnosti zmluvu zrušiť. Toto právo sa

spravidla viaže na podmienky uvedené v dohode o odstúpení. Odstúpenie od zmluvy možno dojednať aj ako vedľajšie dojednanie ku kúpnej zmluve (§ 610 Občianskeho zákonníka) pre prípad, ak kupujúci do stanovenej doby nezaplatí kúpnu cenu alebo porušuje podmienky stanovené pre zaplatenie kúpnej ceny v splátkach.

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, účastníci konania dňa 14. 07. 2005 uzavreli kúpnu zmluvu, na základe ktorej odporca ako kupujúci od navrhovateľa ako predávajúceho odkúpil nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania. Vklad vlastníckeho práva k uvedeným nehnuteľnostiam bol povolený 11. 08. 2005. V čl. III tejto zmluvy bolo medzi účastníkmi dojednané, že odporca kúpnu cenu navrhovateľovi zaplatí: pri podpise kúpnej zmluvy prvú časť kúpnej ceny vo výške 2 500 000 Sk a druhú časť kúpnej ceny vo výške 6 030 000 Sk mal odporca zaplatiť navrhovateľovi do 15 dní odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti. Priamo v uzavretej kúpnej zmluve účastníci dohodli právo na odstúpenie od zmluvy, cit: „V prípade, ak kupujúci neuhradí druhú časť kúpnej ceny v celej výške v lehote 15 dní odo dňa povolenia vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti, má predávajúci právo od tejto zmluvy odstúpiť.“

Je nepochybné a účastníci to ani nerozporujú, že odporca kúpnu cenu uhradil navrhovateľovi v splátkach dňa 14. 07. 2005 sumu 2 900 000 Sk, dňa 15. 07. 2005 sumu 1 000 000 Sk a po povolení vkladu dňa 19. 08. 2005 sumu 2 900 000 Sk, dňa 22. 08. 2005 sumu vo výške 3 100 000 Sk a poslednú časť vo výške 30 000 Sk dňa 21. 12. 2005. Z navrhovateľom predloženého listu označeného ako odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 14. 07. 2005 vyplýva, že navrhovateľ týmto listom adresovaným odporcovi s dátumom zo dňa 21. 12. 2005 mu omamuje, cit.: „Vzhľadom na skutočnosť, že k dnešnému dňu nebola uhradená druhá časť kúpnej ceny vo výške 30 000 Sk v súlade s čl. III kúpnej zmluvy odstupujem od uzavretej kúpnej zmluvy zo dňa 14. 07. 2005“ (č.l. 11 spisu). Zásielka doručovaná odporcovi, o ktorej navrhovateľ tvrdí, že obsahovala odstúpenie od kúpnej zmluvy, číslo zásielky ER 010416776SK bola odporcovi doručená prostredníctvom zásielkovej služby EMS Slovensko dňa 22. 12. 2005 (č.l. 12-13 spisu). Dátum 22.12.2005 je teda dňom, ktorý aj navrhovateľ označuje ako dátum poštového odoslania odstúpenia od zmluvy.

Odvolaací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že ak odporca poslednú časť kúpnej ceny uhradil 21. 12. 2005 (suma 30.000 Sk bola pripísaná na účet navrhovateľa v banke č.l. 10 spisu), navrhovateľom deklarované právo na odstúpenie od zmluvy zásielkou doručenou odporcovi 22.12.2005 malo byť vykonané (dôjdením prejavu vôle odporcovi) až po úplnom uhradení kúpnej ceny v celej výške. Preto v kúpnej zmluve dojednané právo navrhovateľa odstúpiť od kúpnej zmluvy, úhradou celej kúpnej ceny (splnením dlhu 21.12.2005) zaniklo (§ 578 Občianskeho zákonníka) a navrhovateľ už (neskôr) od zmluvy odstúpiť oprávnený nebol.

Právo - odstúpiť od zmluvy totiž zaniká pokiaľ dôjde k naplneniu jeho zmyslu (účel). V danom prípade bola záväzková povaha kúpnej zmluvy úhradou celej kúpnej ceny dňa 21. 12. 2005 dokonaná, a preto právo navrhovateľa pre nezaplatenie kúpnej ceny od nej odstúpiť naplnením jeho účelu zanikla. Naplnením účelu, t. j. úhradou dlhu už nemožno (neskôr) úspešne odstúpiť od zmluvy po tom, čo záväzok uhradiť kúpnu cenu v dohodnutom termíne, na ktorého splnenie bola možnosť odstúpenia od zmluvy viazaná zanikol, hoci aj oneskoreným plnením. Po úplnom zaplatení dlhu je totiž logické, že právo odstúpiť od zmluvy už splnilo svoj účel a nezabezpečuje žiadnu povinnosť.

V tejto súvislosti odvolaací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v ustanovení § 132 O.s.p., pri ktorom odvolaací súd nezistil logické ani faktické rozpory.

Záver súdu prvého stupňa, že ak navrhovateľom deklarované odstúpenie od zmluvy malo byť vykonané dôjdením prejavu vôle odporcovi dňa 22.12.2005 (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka), dojednané právo navrhovateľa odstúpiť od zmluvy úhradou celej kúpnej ceny (splnením dlhu) dňa 21.12.2005 zaniklo, a preto navrhovateľ už (neskôr) od zmluvy odstúpiť oprávnený nebol, takýto záver súdu prvého stupňa ani v odvolacom konaní spochybnený nebol. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. preto nebol v odvolaní navrhovateľa úspešne uplatnený.

V dôsledku nespochybnených skutkových zistení týkajúcich sa zániku práva na odstúpenie od zmluvy, súd prvého stupňa správne na vec aplikoval ustanovenie § 578 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého práva aj povinnosti zaniknú uplynutím času, na ktorý boli obmedzené. V danom prípade bola záväzková povaha kúpnej zmluvy úhradou celej kúpnej ceny dňa 21.12.2005 dokonaná, a preto právo navrhovateľa pre nezaplatenie

kúpnej ceny od nej odstúpiť naplnením jeho účelu zanikla. Naplnením účelu, t.j. úhradou dlhu už navrhovateľ nemohol (neskôr) úspešne odstúpiť od zmluvy potom, čo záväzok uhradiť kúpnu cenu v dohodnutom termíne, na ktorého splnenie bola možnosť odstúpenia od zmluvy viazaná zanikol, hoci aj oneskoreným plnením.»

Ústavný súd sa s takýmto právnym názorom o možnosti odstúpenia od zmluvy v celom rozsahu stotožňuje. Pri posudzovaní trvania práva na odstúpenie od zmluvy pre omeškanie dlžníka so zaplatením kúpnej ceny je potrebné vychádzať zo zmyslu a účelu inštitútu odstúpenia od zmluvy, ktorým je zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny, a nemožno ho považovať za sankciu za jej zaplatenie po dojednanej lehote. Právo predávajúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutej lehote preto zaniká v momente, keď kupujúci uhradí predávajúcemu celú dohodnutú kúpnu cenu, a to aj v prípade, ak ju uhradí po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti, avšak v čase, keď ešte predávajúci od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil. Právny názor, ktorý sa snaží prezentovať sťažovateľ, podľa ktorého právo na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre oneskorené zaplatenie kúpnej ceny trvá aj po úplnom zaplatení kúpnej ceny, považuje ústavný súd za rýdzo formalistický, popierajúci zmysel a účel inštitútu odstúpenia od zmluvy.

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje rozsiahlou judikatúrou najvyššieho súdu a Najvyššieho súdu Českej republiky, ústavný súd konštatuje, že žiadne z citovaných rozhodnutí neriešilo vec identickú s vecou sťažovateľa, a preto ju považuje za irelevantnú.

Ústavný súd sa nemôže stotožniť ani s prezentovaným názorom sťažovateľa, podľa ktorého je možné aplikovať na jeho vec judikatúru týkajúcu sa zmluvnej pokuty. Odstúpenie od zmluvy a zmluvná pokuta sú inštitúty, ktoré nemožno stotožňovať, a to vzhľadom na účel, ktorý plnia, a dôsledky, ktoré v prípade ich uplatnenia nastanú.

Vo vzťahu k rozsiahlej argumentácii sťažovateľa týkajúcej sa doručenia odstúpenia od zmluvy žalovanému ústavný súd uvádza, že táto jeho argumentácia je irelevantná. Je síce pravda, že okresný súd spochybňoval obsah doručenej zásielky a neprípustne sa snažil

preniesť dôkazné bremeno o jej obsahu na sťažovateľa, avšak ústavný súd považuje za rozhodujúce, že pri rozhodovaní o veci sťažovateľa vychádzali okresný súd aj krajský súd z toho, že odstúpenie od zmluvy bolo žalovanému doručené, avšak až jeden deň potom, ako žalovaný zaplatil celú kúpnu cenu, čo sťažovateľ ani nespochybnil a túto skutočnosť uviedol aj v sťažnosti.

Ústavný súd nie je vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09 atď.).

Citovaný rozsudok krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým krajský súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietaný rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že odvolací súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

V závere ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti iba opakuje námietky, ktoré už boli predmetom preskúmania krajským súdom na základe odvolania proti rozsudku okresného súdu, teda sťažnosť je vlastne iba polemika s právnym názorom okresného súdu, resp. krajského súdu, akým posúdil vec sťažovateľa. Sťažovateľ tak stavia

ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva, keď požaduje, aby ústavný súd vec opätovne posúdil a stotožnil sa s jeho právnym posúdením otázky možnosti odstúpenia od zmluvy po úplnom zaplatení kúpnej ceny. Ústavný súd v súvislosti s takto koncipovanou sťažnosťou pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštaláciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základných a iných práv sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júla 2017